

[Brøndlund Nielsen]

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om statsgymnasiernes overførelse til amtskommunerne.
(Beslutningsforslag nr. B 14).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslaget og de ledsagende bemærkninger.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

1) Til udenrigsministeren af:

Steen Folke (VS):

»Vil ministeren afvise Industrirådets foresøg på gennem lobbyvirksomhed at udvirke, at en endnu større del af den danske u-landshjælp i fremtiden får karakter af direkte støtte til danske kapitalejere?«

(Spm. nr. 61).

Skriftlig begrundelse.

VS er af en række grunde imod en betydelig del af den danske u-landshjælp.

Om u-landshjælpen generelt har en latin-amerikansk fagforeningsleder sagt, at det er at tage penge fra de fattige i de rige lande og give dem til de rige i de fattige lande. Det sidste gælder ikke for den efter VS' opfattelse mest perspektivrige form for u-landshjælp, nemlig støtten til befrielsesbevægelser og undertrykte folk, men denne hjælp udgør kun 1 pct. af den samlede danske u-landshjælp.

Derimod udgør statslån – der som hovedregel er bundet til indkøb hos danske virksomheder – ca. 25 pct. af den danske u-landshjælp, og Industrirådet fører en ihærdig kampagne for, at denne andel skal forøges til 50 pct.

For u-landene er det særdeles uhensigtsmæssigt, at lånene kun kan anvendes til indkøb i Danmark og ikke dér, hvor varerne kan købes bedst og billigst. Det pålægger u-landene unødvendige ekstraomkostninger, men er naturligvis fint for de danske kapitalejere.

På baggrund af Industrirådets lobbyvirksomhed vil det være på sin plads med en udtalelse fra ministeren om, at der ikke vil

blive tale om at forøge statslånenes andel af u-landshjælpen.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Til hr. Steen Folkes spørgsmål vil jeg først sige, at der her ikke er tale om nogen lobbyvirksomhed. Lobby er sådan noget, der foregår udenfor på gangene, eller hvor det nu er. Det, der er tale om, er, at Industrirådet har rejst kravet helt officielt i en pjece, som man kan være uenig i – og jeg er uenig i en hel del punkter – men som viser interesse på feltet, og som man har forhandlet med regeringen og offentligt stået frem med. Det er altså ikke sådan et eller andet skjult foretagende.

Det har hidtil været sådan, at vi deler u-landsbistanden i to nogenlunde lige store grupper: den tosidede og den flersidede; og den tosidede deler vi igen i to lige store grupper: faglig bistand og lån. Det skulle altså give 25 pct. til lån. Industrirådet har ret i, at det har vi ikke holdt, vi har ligget et stykke længere nede, ikke bevidst, men fordi det kan være svært at kontrollere, at det præcis rammer disse 25 pct. Det er klart, at når det er vores princip, skal det også holdes. Det er også meningen, det skal holdes i fremtiden. Regeringen overvejer ikke at ændre på dette forhold.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at Industrirådets formand på et møde i den anden ende af dette hus for ikke mange dage siden sagde, at han var enig i regeringens syn på, at det burde være de fattigste befolkningsgrupper, der nød godt af vores u-landsbistand.

Jeg vil også gerne gøre hr. Steen Folke opmærksom på, at det er landene selv, der bestemmer, om de vil have lån, og det er landene selv, der afgør, hvad de vil bruge, og det er landene selv, der finder, at danske arbejders produkter godt kan bruges i deres lande.

I øvrigt er der ikke tale om en hundrede procents binding af lånene. Fattige lande kan få 25 pct. af lånene til lokalomkostninger, de kan få betalt fragten – det er 10–15 pct. – så bindingen er altså ikke 100 pct.

Men det helt afgørende er, at regeringen har sagt: vi vil godt gå ind internationalt for afbinding, men det ville være fuldstændig vanvittigt – ikke mindst i den nuværende beskæftigelsessituation, men også bortset fra